

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TU AI IUBI
UN OM CA TINE

*Uneori e prea multă eternitate
într-o clipă de suferință.*

De ce să citești această carte?

**Pentru că doresc să-ți spun ceva: niciun
lucru nu este atât de bun încât să nu poată fi
îmbunătățit.**

Nici măcar tu!

În memoria tatălui meu!

Am vrut doar să fiu, ce mi-aș fi dorit să fi fost.

Am căutat fericirea în oameni și experiențe, adică în lucruri pe care nu le pot controla.

Am încercat să mă vindec de trecut fugind de el, singura cale spre vindecare fiind acceptarea lui.

Am devenit dependent de ceva atât de periculos, încât mi-a distorsionat realitatea, consecința fiind că tratam oamenii ca pe niște obiecte.

Am judecat oamenii care m-au părăsit, nefiind conștient că viața lor le aparține.

Am căutat cu rigurozitate orice scuză care mă ajuta să-mi argumentez nereușitele.

Am suferit pentru că era singurul mod de a atrage atenția. Am fost invidios pe succesul altora.

Am fugit de realitate, ascunzându-mă în iluzii.

Am fost tot timpul altcineva, neștiind să fiu eu. M-am prefăcut nebun și m-am dus la oglindă, întrebându-mă:

„Tu ai iubi un om ca tine?”

*Pe parcursul cărții sunt câteva întrebări la care te-aș ruga să răspunzi.

INTRODUCERE

M-am gândit de multe ori cum ar fi să poți vorbi cu cineva despre cum funcționezi ca ființă, despre cum ar fi să-ți dai seama că toate experiențele prin care treci au o anumită semnificație, iar ceea ce reprezintă tu ca și identitate are altă semnificație. Ceea ce ești tu este cauza, iar ceea ce nu ești tu, este efectul.

Am observat că între cele două aspecte ale vieții, tu și realitatea ta, lipsește ceva care să-ți asigure o funcționalitate cât mai bună. Și în acest sens vreau să-ți transmit un mesaj în care eu cred cu toată ființa. Am studiat, am cercetat, am stat nopți întregi fără să dorm, am vorbit cu sute de oameni, am avut momente când efectiv mi-am stors creierii ca să descopăr acel ceva ce lipsește.

Am, ca și tu de altfel, acces la cele mai bune cărți de dezvoltare personală, la cei mai buni mentori, la ultimele descoperiri în domeniul funcționalității omului, dar am ajuns la concluzia că dacă știi principiul despre care vreau să-ți vorbesc în această carte, viața ta va fi mult mai ușoară.

Și vreau să-ți transmit acest lucru printr-o poveste care are ca esență cea mai fascinantă călătorie pe care și tu o poți parcurge. Este vorba de aprofundarea ființei până în cele mai adânci

unghere ale sufletului. O poveste pe care vreau să o împărtășesc cu tine și din care tu să iei ce-i mai bun. Nu este secretul fundamental al vieții, nu este cea mai senzațională descoperire, dar te asigur de un singur lucru, iar dacă nu ești de acord înseamnă că această carte nu e pentru tine. Și-anume: cred cu tărie că toți oamenii sunt unici, toți oamenii sunt diferiți, însă toți funcționează la fel.

Drumul pe care l-am parcurs mi-a dezvăluit o serie de trăiri, m-a făcut să conștientizez anumite stări, pe care cu siguranță toți oamenii le au. Că e vorba despre suferință, că e vorba despre ură, că e vorba despre iubire sau bucurie, frustrare sau singurătate, teamă sau depresie, ele reprezintă peste tot în lume același sentiment.

Este singura limbă vorbită și știută de fiecare om în parte. Deci și de tine. Și ca să fiu mai explicit, te rog să te gândești la următorul aspect: nu o să vezi vreodată un om în lumea asta care, cuprins fiind de bucurie, de iubire sau de fericire, să umble pe stradă cu capul plecat. Acest principiu este unul foarte simplu și nu este altceva decât liantul dintre ceea ce știi și ceea ce faci. Este vorba despre principiul înțelegerii. Indiferent de câte cunoștințe ai, dacă nu le înțelegi, ești ca o carte de cea mai bună calitate, uitată într-o bibliotecă la capătul lumii. Atât timp cât înțelegi ceea ce știi, îți poate fi suficient pentru a fi fericit.

Ajunsesem în cel mai jos punct al vieții mele. M-am confruntat cu multe suferințe, dar ele veneau din exterior. Și, da, m-au marcat. Unele și-au lăsat cele mai adânci cicatrici posibile, altele mi-au pictat sufletul cu intensitatea lor. Dar niciuna dintre ele nu se poate întrece cu ceea ce am simțit atunci, cu singurătatea.

Nimic nu doare mai mult decât să intri seara pe ușă și să nu auzi nimic. Doar liniște, doar tăcere. Această liniște este cea mai zgomotoasă și cea mai asurzitoare dintre liniști. Mi-am umplut sufletul cu tot felul de obiective, cu tot felul de visuri, am încercat tot felul de uși, porțițe, am vrut să fiu cineva, am vrut să fac ceva, dar în tot acest timp, de fapt, eu fugeam de mine, de tot ceea ce sunt și ce vreau cu adevărat și am ajuns într-un loc unde nu voiam să fiu.

Niciodată nu am simțit iubirea, niciodată nu am simțit cum e să fii iubit, pentru că niciodată nu am știut dacă acest sentiment există cu adevărat. Îl văd, îl visez, dar de unde știu eu că există, dacă nu l-am simțit niciodată? Este dilema sufletului meu. Există oare ceva ce nu am simțit niciodată, iar dacă da, cum pot afla acest lucru?

Nu vreau să fiu ca toți ceilalți, pentru că știu că sunt diferit, iar tocmai acest lucru mă face unic. La fel și pe tine. Sunt sigur că înțelegând cum

funcționăm ca ființe, putem avea o viață remarcabilă. Am aflat acest lucru într-o noapte, când o simplă privire aruncată acolo unde trebuie și cu o profunzime infinită, mi-a schimbat viața. Nu a fost nevoie decât de o secundă.